

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ назива Вторникъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завѣтка 14 цв. а полгод. 7 цв. — са завѣткомъ по' цв. на по' год. скупљѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

СРЕБА.

Гди е та срећа, што е' довека траја,
 Да човеку животъ привременый блажи —
 Што обрече много, а ништа не дае,
 Безъ топлоте сѣв.
 Бли у злату, и синомъ богатству?
 Или у спокойству и у сиромашству?
 Или е у слави на овоме свету?
 Кадъ се венци плету.
 Шта е то срећа — коя мами люде,
 Да сви за њоме тако жельно уде —
 Да сви за њоме еднако уздишу,
 По нъой сви пишу.
 Може л' та срећа — што се тако зове —
 Из' людий створити люде нове?
 Њијове гадне подчинити страсти,
 Подъ ума области.
 Може л' та срећа пронаћи край желя,
 Претворит' мысли людске изъ темеля,
 Може л' човеку будућности клете,
 Да на добро сплете?
 Ако то срећи у области ние —
 Онда право има што е' одъ людий криве.
 И што се нигда, достигнути не да —
 Ономъ ко е гледа.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продуженије.)

Швайцерацъ хтео е непрестано говорити, кола наша затутиѣ преко едногъ дугачкогъ моста, и една лепа и бистра река шуштила е исподъ насъ. „Како се зове ова река?“ упытамъ га я, и промолимъ главу крозъ прозоръ, да бы реку и околине болъ видю — „то е вальда Мургъ“ одговори ми онъ — „и садъ ћемо доћи у Фрауенфелдъ“ — „има ли што годъ знаменито у той вароши да видимо?“ упыта га Захорскій — „слабо што има, што бы могло путника зауставити — то е мала варошь, нема ни две хиляде душа но ипакъ главно е место овога кантона. И ово окружје Швайцерске зове се Тургау. У Фрауенфелду могли бы поодити, еданъ старый дворѣцъ на брду, кои е јошть пре 800. година прављѣнъ; отуда онда владали су графови Кибургъ, и онда у самомъ овомъ окружју было е выше одъ 112. барона, кои ништа нису радили, него измишлявали како ће моћи выше новаца на рачунъ свој

поданика потрошити — такови птица и данасъ има у вашиимъ земляма.“ „Я се ипакъ поносимъ“ рекне Захорскій „да вамъ могу казати, да е и моя мати, одъ едне старе и чувене польске грофовске породице.“ Швайцерацъ се опегъ насмея — и почне му говорити: „у стара времена то е нешто важило и кодъ насъ, али сада кодъ насъ почитую се и уважаваю люди само по добримъ дѣлима, по памети и поштеноу — быти графъ или баронъ, то е тежѣна быти нешто выше него човекъ, но тежећи тимъ путемъ да се узвиси, човекъ пада јошть у већу нискоћу. Еданъ швайцерскій посланикъ, пре некогъ времена, быо е представљѣнъ министру енглезкомъ, кои га између осталогъ запыта: одъ кое е фамилије рођенъ? онъ му одговори: да е рођенъ одъ отца и майке.“ — Но кадъ га министеръ запыта: ели благороданъ и племићъ? одговорио му е онъ са свимъ швайцерски: „наравно да самъ благороданъ, ако су Адамъ и Ева благородни, ербо я самъ одъ њиовогъ колена.“ И онда томъ министру приповедади едну причу, о којой самъ я увѣренъ да е истина — „има“ вели „у Шпаніи изподъ Пиринеа едно село, у коме я данъ данасъ чуваю едно племе магараца, и сувѣрни Шпаньолци одъ толико стотина година, съ найвећомъ бригаомъ и трошкомъ назе да се небы утрло, еръ приповедаю, да они произлазе одъ оногъ магарца, на комъ е светый Петаръ дошао у Римъ“ съ овомъ приповедкомъ, по срамію е нашъ посланикъ, енглезкогъ министра, и показао му, да е магарацъ магарацъ, макаръ имао и златанъ покрывацъ, я вама приповедамъ само оно што е нашъ посланикъ причао енглезкомъ министру“ рекне Швайцерацъ и увати Захорскогъ пріятельски за руке — „но вы немойте помыслити да се то што годъ на васъ односи, я у вама свимъ троици почитуемъ младе путнике, кои путую — не по Швайцерској — него по тамнимъ предѣлима своји мысли, и како гди виде кою звезду, они се тргну, и немаре за нићну светлостъ, само сбогъ тога што се боѣ да се нежегу — путуйте мои млади пріятельи срећно! и да богъ да, да на вашемъ небу видите выше звезда, али сунце? оно е јошть далеко одъ васъ. Кадъ вамъ коса постане бела и сѣйна, онда ћете имати сталне мысли о овоме свету. Вы сте млади, и текъ сада ступате у овај светъ, вы ће те у њму наћи много коѣшта, чему ћете се зачудити.“ —

Захорски быо е уврећенъ, али ние знао како ће се бранити, еръ морао бы найпре доказати, да су магарци пиринейски нешто выше него остали магарци, па текъ после, да доказуе да су графови и племићни већегъ достоинства у човечеству, него другій люди. — Онъ е быо напроситъ, я бою самъ се, да непрећемо у сваћу — зато

гурнемъ га рукою да ћути — и я брже болъ окренемъ разговоръ на друге предмете — у томе и нашъ кочияшъ осврне се и запита насъ: „предъ кою гостіоницу оћете да станемъ?“ Ми погледамо у Швайцерца, и онъ каже кочияшу: „кодъ лафа.“

У Фрауенфелду неостанемо дуго — после по сата стаяла су друга кола са одморнымъ коньма, предъ нашомъ гостилницомъ, ми смо већъ были свршили наша ела, и после тога за неколико минута, были смо далеко изванъ вароши — кадъ е човекъ сытъ, нѣму се више дрема, него што му се говори, а особито кадъ се гди коя чаша вина или пива прекрене, а притомъ кадъ е човекъ старъ — сви се ућутимо и нашъ старый Швайцераць наслони се и после краткогъ дреманя сладко заспи. „Непробудіо се до Цириха да богда!“ рекне Захорскій, и наслонисе и онъ да спава — и я самъ на то быо склонѣнь — а нашъ третій другъ спавао е у велике. Врућина и люлянѣ кола учинили су те смо дуже спавали, него што смо се надали. Кадъ се кои пробуди, па види да други спаваю, онда и онъ на ново заспи, и тако сви редомъ, еданъ на другогъ гледећи, не бы се нигда ни пробудили.

После дугогъ времена, и я се пробудимъ, протремъ добро очи, и видимъ да кола стое, око мене сви су троїца спавали, отворимъ кола и изаћемъ на полъ — кадъ тамо имамъ шта видети — кочияшъ, когъ смо наповли да добро вози, и да и темъ свира намъ у трумбету поштанску — и онъ пуштїо узде, превїо се преко седишта; и съ луломъ у зубима спава, а сва четири коня, за едно съ колима, изашли далеко съ пута па у одной нѣви чупаю пшеницу, и мало по мало далъ вуку. Мени то буде врло смешно. И нигда нисамъ быо енглезке ћуди, него тада. Кадъ видимъ то, а я полако ућемъ у кола, затворимъ врата, наслонимъ се, и опетъ сладко заспимъ. — И кадъ се пробудимъ — мысліо самъ да самъ све то саяю; ербо кола су ишла далъ, и кочияшъ юріо е конѣ у najveћемъ трку, да бы тиме преспавано време надокнадїо — доћемо у Винтертуръ, та е варошь лепша и већа одъ Фрауенфелда, али ни смо остали ни мало, еръ смо платили были сви пошту до Цириха, па нисмо ради были да изостанемо, и тежили смо да се што пре великимъ бреговима прикучимо. Одъ Фрауенфелда до Вантертура, нисмо се готово ни о чемъ разговарали. Нашъ Швайцераць спавао е или дремао, а ми кадъ смо и будни били, гледали смо лепе предѣле, и преживали смо оно што намъ е Швайцераць говорїо. Недалеко одъ Винтертура почне намъ Швайцераць опетъ предикovati. Я самъ радїе имао гледати према себи лесе предѣле, а притомъ и наше ћачко друштво да не бы прошли, еръ смо рекли, ако їй стигнемо да изаћемо, и съ нима заедно тай малый просторъ до Цириха пешке да прећемо. Зато изаћемъ, и седнемъ поредъ постилїона на полъ, одакле самъ могао све околице прегледати.

Нигда чини ми се лепшегъ погледа нисамъ уживао, него ту — брегови и шуме, нѣве, и ливаде — по гди кое село на лево и на десно вићало е се — по гди кое стадо оваца са своимъ пастирима — велике швайцерске краве ишле су тамо амо — девойке, жене и момчадъ ишли су по своимъ польскимъ пословима, свирке и песме разлегале су се по свимъ краевима, веселѣ и задовољство на свакомъ лицу могао е путникъ читати — при томъ, да бы овай предѣлъ превазишао са свимъ людско уображенїе — кадъ изаћемо на брегъ — покаже намъ се у долини лепо цирихско езеро, око нѣга были су зелене руди-

не, по нѣму вићали су се пароброды, и многе лаће у даљини са своимъ разапетимъ платнама — иза малы зелены брежчића — подижу се седи алпи, кои су своимъ снежнимъ вр'овима, надмашили облаке — око езера были су свуда готово разсѣяне лепе увеселителне куће, са своимъ воћницама — виногради съ ове стране покрили су цело брдо. — Да сто очїю имашъ, хиляду година да стоишь на ономъ брегу више Цириха, не бы се могао сытъ нагледати красоте. И ако бы игда пожелїо вѣчность живота, я бы га само пожелїо у овомъ лепомъ предѣлу. Овде е природа показала свою najveћу вештину — „полако!“ рекнемъ кочияшу — „полако! да се нагледамъ ове ваше лепе земль.“ — Кочияшъ застави конѣ, да иду полако — и почне се смеяти. „А шта ти е те се смеешь будало?“ рекнемъ му я лютито; еръ самъ мысліо да се онъ смее мени, што самъ тако желъно гледао на све стране.

„Смеемъ се“ рекне ми онъ „како сте ви путници чудновати люди — и гди годъ доћете, кажете да е лепа земля — вы имате савршено право што кажете да е Швайцерска лепа, али она нїе никоме тако лепа као мени, вы налазите нѣну лепоту, само у брдима и езерима, и што можете у средъ лета, на брегу Фурхи или Гримзлу наћи снега, али она бы мени была лепа, и да нигди нема брега у нѣой. Она е мени лепа само съ нѣнимъ човечнымъ законима. Видите, я овако служимъ има седамъ година — и пре две године, оставимъ Швайцерску и поћемъ, небы ли гди болъга леба нашао, и да видимъ какавъ е тай остальї светъ — доћемъ у Аустрїю, и у Тиролїю, будемъ опетъ кодъ поште кочияшъ. Болю плату добіемъ него овде, но нисамъ остао ни два месеца — трефи ми се едномъ те самъ возїо едного маїора, и што нисамъ у одной вароши, гди е было много людїй предъ нѣимъ гологлавъ, него подъ капомъ стаю, обале ме, те ти мени одцепе 23. или 24. штапа, и я одма, оставимъ Тиролску, пошту и све мое ствари, па утечемъ опетъ у Швайцерску, и текъ кадъ самъ дошао на швайцерску землю, метуо самъ капу на главу, клекао самъ, грліо и любїо ову землю, и заклео се, да е нигда више оставити нећу, и да ћу у нѣой умрети. Ето господине — и Тиролїя има исте овакве предѣле, исте овакве брегове, и на нѣима снегове — али што се мене тиче, я нећу нигда рећи, да е она лепа земля. Наравна стваръ за васъ богате путнике, све су земль лесе, свуда васъ добро дочекую, свуда вамъ е къ свачему путь отворенъ — редко коя уредба односи се на васъ, много вамъ се крозь прсти гледи — треба быти сироме, па онда познати кое су уредбе за човека створене — я докъ нисамъ знао да има гди годъ людїй, кои се за казнъ батинама туку, я и данъ данасъ несмемъ овде никомъ казати да су ме тукли; многи не бы ми веровали, а многи бы ме презирали. Кодъ насъ нема батина. Кодъ насъ человекъ се казни човечно. Зашто бы сбогъ кривице едного человека, дирали у достоинство целогъ човечанства.“ Я извадимъ 10. бацено (швайцерски новци.) и дамъ му, само да ћути, еръ одъ те философіе я самъ изъ кола одъ оногъ Швайцераць быо утекао — и ту самъ мысліо да ћу мирно уживати ову красоту природе. А онъ ми се тужи како е извукао 23 — или 24. батине — и тако е быо невештъ у батинама, да неможе да потрефи да нити е было 23. ни 24. него морало е быти 25. —

Сви смо се ближе спуштали Цириху, кои е по врѣ езера, као венаць лежао. На еданпутъ съ десне стране дигне се радостна вика. У одной ладовини, поредъ пута — было е цело наше Хайделбергско ћачко друштво.

едни су одали по шуми, едни су разтрбушени лежали, и гледали на Цирихъ и езеро, едни су спавали, едни су читали, едни су писали и моловали — кадъ будемо близу, познаду насъ и сви повичу: „Стой“ и я едва самъ дочекао — сићемъ, и она двоица пошто су се опростили, са онимъ старимъ швайцерцомъ изађу изъ кола — узмемъ мое мале ствари — швайцерацъ ми пружи руку, и смешени се рекне: „Путуйте срећно, и уживайте у Швайцеровској, све што младъ човекъ уживати може — и ако се кадъ мене опоменете, бы ће ми мило.“ Я му се учтиво поклонимъ, и растајући се рекнемъ му: „срећанъ путъ и вама, и како я, тако и моя два друга, желили бы, да е цела Европа, одъ Констанца доведе съ вама путовала.“

Онъ оде самъ у колима низъ брдо, и насъ троица, забравимо лепе предѣле, и ужелъно друштво око себе, него стаяли смо ћутећи, и гледали за колима, докъ годъ нису изпредъ нашій очію изчезла. Наше старо друштво скупи се око насъ — Захорскій баца капу съ главе на землю, и седне — и онима показуюћи путъ, кудъ су кола отишла повиче: „Ево, у онимъ колима што одоше, седи еданъ великій човекъ!“ я бацимъ мой штапъ и телећнякъ на землю, пружимъ прстъ за колима, и рекнемъ: „оне конь што одоше, тера еданъ великій кочияшъ, кои е приміо 25. батина за увреду своє чести.“ Нашъ трећи другъ Марксъ, насмеє се; баца свой капутъ на землю, пружа прстъ за колима и рекне: „у онимъ колима претворенъ е еданъ грофъ у кочияша.“ — Разговоръ се започне у смею и у шали — они су нами приповедали како су путовали, а мы смо њима приповедали наше разговоре са Швайцерцомъ. И были смо се тако ужелъили, као да се нисмо читаву, годину видели — ербо њіово друштво, премда е веће него наше, опетъ имъ е было шуто безъ насъ; а нама е было необично безъ њи.

Они су се были одморили, а ми на колима нисмо ни уморни были. Пођемо полако низъ брдо — и заедно, са залазећимъ, сунцемъ дођемо у Цирихъ. — Многи одъ нашегъ сустигнутогъ друштва желили су видјети тогъ Швайцерца о комъ смо имъ причали. Али онъ е прошао крозъ Цирихъ. — И врло се каємо, што, поредъ толикогъ разговора, ни еданъ незамолисмо га, да намъ каже како се зове, и шта е? —

О МОНАСТИРУ КАЛЕНИЊУ.

Монастырь е Каленићъ сазиданъ као што самъ на дувару читао 1413. године, после косовске битке одъ Стефана Лазаревића, и быо е врло украшенъ, покривенъ е быо оловомъ, као што сведочи олово, кое наодимо кадъ когъ близу цркве саранимо; но пре косовске битке спремио се малтеръ, и каже Кнезь Лазаръ сыну своемъ Стефану: „дай да видимъ гди си спремио тай калъ,“ и одъ те рѣчій остане Каленићъ, но кадъ близу на едномъ брестульку буде, кои се сада зове бубњиць, скочій конь на страну, и кнезь Лазаръ падне съ коня, то встъ бубне, и одъ тогъ времена зове се оно место бубњиць, тако приповѣдаю стари люди. После некогъ времена Турцы е спале, и покваре, пакъ опетъ буде покривена дрвенимъ клисомъ, и повторително буде покривена, но одъ турака са свимъ опусти, у време млатишуминогъ рата идући калуђери њкіи изъ Мораче (Црне Горе) по писанин, нађу то место гди е запустило, уђу у цркву, и у олтару, нађу едного звера, елена, гди се распао. Врате се у Морачу, и кришомъ одъ Турака доселе се и доведу свою фами-

лію у М. Каленићъ, донесу њѣка кандила сребрна, чаше сребрне, и едну светиню у кутій сребрної, кое све и сада се наоди, и две куће своє фамиліе на монастирској земљи населе, а сада има 34. куће на монастирској земљи, и ту се задрже. Найстари е быо игуманъ Руфимъ, после њѣга буде његовъ сыновацъ Василиє игуманъ, кои погине одъ турака у Грабовцу Левачкомъ у монастирскимъ виноградима, а после опетъ постане Василиєвъ сыновацъ Јосифъ игуманъ, и призида узъ цркву едну паперту, коя и садъ у целости стои, и умре, и остане Иеромонахъ Никифоръ, когъ Турцы у време Даія одведу у Београдъ, и на колацъ мету; а после дође Герасимъ студеничкій за њѣко време, а при князу Милошу бывший епископъ шабачкій, и текъ после донесу св. Краля првовѣчаногъ изъ Аустриє 1816. године 1. Януара, и буде одъ княза Милоша и народа обновлѣна црква са зданіями другимъ, покривена ћерамидомъ; и гди е быо св. Краля до 1839. год. а исте године 20. Августа буде пренешенъ у м. Студеницу на свою отчевину, и изъ м. Каленића буде посвећенъ за епископа шабачкогъ Максимъ Савићъ исте године, но мало раніе; а 1845. год. буде м. Каленићъ поправлѣнъ одъ правителства, покривенъ Лимомъ; 1849. год. изъ истогъ монастира опетъ посвете за епископа шабачкогъ садашнѣгъ Г. Јоаникія Нешковића. Ово кратко описаніе монастира Каленића, у колико самъ дознао, шалѣмъ да и читателъи Шумадинке виде. и ближе упознаду се са овомъ ербскомъ древностју.

Теофилъ П. Міошковићъ,
игуманъ каленићскій.

ЗНАМЕНИТОСТИ.

Одъ створеня света по рачуну нашегъ календара	
— 7360. год. по рачуну римскогъ календара	
— 5801 дакле свега	13.161. год.
Одъ како се люди стиде магарећи ушію	670. "
Одъ како се магарци стиде гди кои човечій дѣла	6700. "
Одъ помраченія републиканскогъ сунца	3. "
Одъ буне у Паризу и Бечу 1848. год.	200. "
Одъ како е Паризъ ослобођенъ одъ слободе, братства и еднакости	3. мес.
Одъ како е зима и мразъ настао	7. "
Одъ како су Немцы добили право да смеду на сокаку пушати	4. год.
Одъ како Чеси немачкимъ езыкомъ кажу да су Славени	40. год.
Одъ како е Славенска липа увела а место њѣ буква порастла	4. год.
Одъ како дукати посредствомъ обрезанія прелазе у Еврейску веру	450 год.
Одъ како су дукатъ и цванцигери саранѣни у Аустриј	4. год.
Одъ како е Босна доведена у покойно стањ	4. мес.
Одъ како су Срби добили права да могу славити се, живити, служити и гинути за Аустрию	160. год.
Одъ како Срби у Италиі бране своє отечество	70. "
Одъ како у Сава-мали има блата	40. "
Одъ како е Типографія у Србиі основава	21. "
Одъ како учредникъ Шумадинке моли да му се дозволи, да отвори јоштъ едну Типографію	3. мес.
Одъ како гди кои читаю Шумадинку а нису платили	2. мес.

Одъ како су се Срби братски и сложено за-
верили да се међ' собомъ мрзе и да буду
неспложни

640. год.

Одъ како се у Србији пије кафа с' млекомъ

36. "

Одъ како су цигаре у Београду завладае

8. "

Одъ како су шешири завладали

5. "

Одъ како Срби певају: „Ахъ косово немило,
ты се неззеленило.“

462. год.

Одъ како Сава и Дунавъ између свакогъ и
свию Срба тече

640. год.

Одъ како е правда у мрла — — (хтели бы вы
да я кажемъ и то па онда и Шумадинка
да оде за њомъ, — међу тымъ и незна
се ништа, ербо нигди у протоколу нестои
кадъ е се на овај светъ родила.)

Одъ како нема берићета безъ сирћета

47. год.

Одъ како практиканти највише раде а нај-
манъ имаю плате

700. год.

Одъ како е родолюбје измишљено

4600. "

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— За привр. рачуноводителя при суду окр. Београд-
скогъ постављенъ е Г. Јованъ Јовановићъ.

— Изъ Ужица пишу да се врло често случаи смрти
догађаю.

— Купленъ новаца за србскій народный театоръ, све
са већимъ одушевленіемъ, напредуе.

— Пензиониранный предсѣдатель совѣта Г. Стоянъ Си-
мићъ, боловавши само 10. сатій, преставио се юче увѣчнось.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Говори се, да е Француско правителство позвало
велике силе на уговоръ поради заедничкогъ обраћана къ
швейцарскомъ саюзу, да противъ бегунаца строже мере
предузме.

— Луи Наполеонъ развѣя непрестано неумориму дѣ-
ятельность и показуе у советованю съ његовимъ министри-
ма, да е његово многогодишнѣ робство у озбылнимъ нау-
кама провео. Важни декрети последнѣгъ времена даю до-
вольнѣ доказателство, како е дубоко у државно еконо-
мичнимъ вопросамъ проникло и само недостатакъ пове-
реня къ његовомъ миролюбію задржавао е досадъ, те ра-
диность и трговина пису ону точку висине достигла, кою
имъ е његовимъ энергичнимъ знанѣмъ прибавити хтео.
Свойствено е да гомила у свомъ уображенію неможе На-
полеона другіе себи представити, него на челу войске и
садъ снива о императору, кои ће се едногъ дана на ко-
ня бацити и себе за другогъ Наполеона прогласити. Мло-
ги башъ не тако лаковерни людій увераваю, да ће се Луи
Наполеонъ већъ 5. Мая за цара прогласити, а други, зай-
ста съ већомъ вѣроятностю потврђаваю, да ће се овај
случай, ако може бити и неизостане, много доцнѣ дого-
дити. Говоре, да е онъ реко едномъ човеку, кои има право
съ њиме слободно беседити, и кои га е онѣговимъ често-
любивимъ тежнѣма забавляю, као што му Енглези припи-
сую, „Само Европа може ме натерати, да узмемъ
титулу цара, кою іой као страшило представляю.“ —
„Кадъ бы ме обявленѣмъ рата натерали, да изванъ гра-
нице изиђемъ, еръ съ войскомъ као што е наша, желію
бы я мое бойно полѣ бирати.“

— Титуле благородства опетъ се установляваю у
Француской.

— Ђданъ Немацъ, кои се у Хавру за Америку на-
везао, каю се, што нѣ отишао у Мацарску, и населіо се
око благословене обале Тисе, гди Аустриско правител-
ство немачке колоніе заштићава. Тамо бы вели имао пре
надежду да свою очевину види. —

— По садашнѣмъ уставу Францускомъ мораю се за-
клетѣ: членови кабинета, совета законодателногъ тѣла,
офицери сувоземне и морске войске, као и сви чиновни-
цы. Заклетва гласи у почетку: „заклинѣмъ се да ћу се
покоравати уставу, и веранъ бити президенту.“ Ако се
кој чиновникъ неће тако заклетѣ, губи службу.

— Сардинско правителство послало е войску на о-
стровъ Сардинію. Генераль Дурандо, кой е дошо съ не-
кимъ одлѣненіемъ у Сасари, поставио е предѣлъ у станѣ
обсаде. Народня е гарда разпуштена и обезоружана. Сва-
ка противность строго се казни. Свакій скупъ и скита-
нѣ ноу најстроже забранѣно е, двадесетъ петъ колово-
ђа већъ су у затвору. Обезоружанѣ трае непрестано.
Свеучилиште затворено е на неко време, а страни су ђа-
цы изключени. —

ЦЕНА РАНЕ У СРБИИ.

Брой.		Ока.	Пше- ница.	Пш. браш.	Куку- рузъ.	Кук. браш.	Бчашъ.
1.	У Заечару	100.	48	56.	40.	40	30.
2.	„ Пожаревцу.	„	—	75.	48.	50.	—
3.	„ Смедереву.	„	—	90	48.	60.	44.
4.	„ Лознице.	„	50.	54.	30.	—	40.
5.	„ Београду.	„	65.	85.	50.	60.	50.
6.	„ Вальву.	„	62.	69.	52.	56.	50.
7.	„ Бруснице.	„	58.	60.	35.	40.	45.
8.	„ Алексинцу.	„	55.	65.	40.	45.	26.
9.	„ Шабцу.	„	45.	65.	35.	40.	45.
10.	„ Гургусовцу.	„	50.	—	30.	—	25.
11.	„ Ужице.	„	75.	—	40.	—	40.
12.	„ Ягодина.	„	55.	60.	40.	45.	30.
13.	„ Ђуприѣ.	„	56.	70.	35.	38.	30.
14.	„ Крушевцу.	„	50.	—	40.	—	40.
15.	„ Чачку.	„	65.	75.	35.	40.	30.
16.	„ Неготину.	„	40.	45.	28.	30.	36.
17.	„ Крагуевцу.	„	68.	75.	38.	40.	38.

Огласъ.

(7)

(1—3)

Онај лѣкъ за нузлу покварено месо око зуба, о ко-
ме е была обява у 6. 8. и 10. числу овы новына, може се
заедно са упутствіемъ добыти и у Бѣограду кодъ Госпо-
дара Павла Ранковића на сави на малой пѣацы.

У Пожаревцу 31. Фебруара 1852. год.

Владимиръ Васићъ.